Eensklaps verstijfde mijn bloed.... Het angstzweet voelde ik uit de poriën van m'n lichaam persen.... Een afschuwelijke dood wachtte mij; een dood waartegen ik mij in die duisternis niet zou kunnen verdedigen..... Daar in dien hoek naderde hij, langzaam, zoekend naar zijn prooi..... Ik wilde schreeuwen, mij bewegen.... mij zelf een kogel door het hoofd jagen.... maar ik was machteloos; alleen mijn gehoor functionneerde nog.... Daar in dien hoek schuifelde een slang over den grond. Het monster moest zeer lang zijn, want ik hoorde de mand nog kraken, terwijl ik het ondier al bij de spleet hoorde bewegen. Even dacht ik, dat alles slechts een hallucinatie was, maar neen, duidelijk zag ik nu de silhouet van den slangekop tegen de spleet; van buiten kreeg het dier een tik met een bamboe op den bek. De kop trok zich snel terug en nu hoorde ik overal het schurend geluid over den grond.... Oh, daar buiten was het mooie leven.... de vrije nacht.... ik dacht aan festiviteiten, die ik had meegemaakt in Londen, Calcutta en Bombay, aan de vrouwen die ik had liefgehad, aan de toiletten die mijn oogen, en aan de parfums, die mijn reukorganen gestreeld hadden... ik dacht aan mijn jeugd.... hoe ik op school gespeeld had, ik dacht aan al die frivoliteiten van het leven op het oogenblik dat ik den kop van de monsterslang mijn beenen voelde bestrijken.... Onbeweeglijk bleef ik staan, het dier scheen zijn prooi elders te zoeken, want snel gleed het over mijn voeten....

De maan wierp haar phosphor-licht door de spleet en verlichtte de groote gevlekte slang, die nu in het midden van het vertrek lag, opgerold en met opgeheven kop.... Ik trok mijn revolver en wou op den kop schieten.... maar mijn wilde gedachtengang van daareven was gekalmeerd.... Ik had nog iets gezien, heel even was het te onderscheiden: maar daar in dien hoek stond een korf en daarachter zat een kerel, ik hoorde hem ademhalen en heel fluisterend de slang ophitsen.

Aan het gevaar van de slang dacht ik niet meer; vermoedelijk was op dat oogenblik elke menschelijke emotie in mij gedood en had zich alleen een dierlijke woede van mij meester gemaakt, want voor ik mijzelf rekenschap ervan kon geven had ik den kerel uit zijn schuilhoek bij de slang gesleurd. Oersterk was mijn tegenstander, want soms tilde hij mij hoog van den grond op, doch door mijn trappen tegen zijn borst kon hij mij niet op de slang werpen, die ons in haar kronkels trachtte te vangen.... De Indiër maakte 'n zijwaartsche beweging en greep mij bij den strot; ik voelde dat ik zou bezwijken, maar door mijn angst voor den dood moet ik een ongelooflijke kracht gehad hebben, want met den arm dien ik nog vrij had, gaf ik hem een vuistslag, die zoo hevig was, dat hij voorover tuimelde en voor hij kon opstaan greep ik hem om zijn middel en wierp hem op de slang. Het monster blies en onmiddellijk had hij den Hindoe gegrepen. De kerel schreeuwde, sloeg met zijn armen, stond op en struikelde weer door de zwaarte van de slang, trachtte zich los te wringen maar het ondier trok zijn kronkels samen; een lange smoor-kreet klonk, die gevolgd werd door een dof gekraak. Daarna bleef het stil...

Buiten bij de spleet hoorde ik een schaterlachen en een oogenblik later een zacht eentonig gefluit, waarvan de korte melodie telkens en telkens herhaald werd. De slang richtte zijn kop op, begon zich van zijn slachtoffer los te maken en kroop door de spleet naar buiten.

Ik hoorde nu buiten een rieten korf sluiten en een oogenblik later zag ik Puntjabal uit den hoek, waar ik den Hindoe vandaan gesleurd had, tevoorschijn treden.

Hij ging naar het lichaam, dat in den breeden strook maanlicht lag, en boog zich voorover.

„Handen op of ik schiet," riep ik.

Bliksemsnel greep hij zijn mes dat hij tusschen zijn tanden hield en wilde zich op mij werpen, doch even snel schoot ik mijn revolver af en kreunend zakte hij in. Nog maals vuurde ik op hem en daarna hoorde ik niets meer....

Uitgeput viel ik in slaap en toen ik wakker werd was de ruimte hel verlicht door de weerkaatsing van de zon in het blanke zand van den weg. Puntjabal lag voorover met een schot door zijn hoofd en borst en de Hindoe die mij afgehaald had, was een vormlooze bebloede massa; alleen zijn hoofd scheen niet door het monster gegrepen te zijn. Nu moest ik Mirjam trachten te vinden.

*
* *

Een uitgang had ik spoedig gevonden, deze was in den hoek waar de leege korf stond en niet afgesloten. De zon brandde al flink op m'n gelaat en handen en mijn oogen moest ik even sluiten voor het felle licht, toen ik buiten kwam. Instinctmatig ging ik naar het erf bij de bamboe-hut, waar Puntjabal mij opgewacht had. Daar wilde ik Mirjam zoeken.

Ze moest er zijn, want de jonge panter lag voor den ingang in de zon te dommelen. Het dier tilde zijn kop op en keek mij met half gesloten oogen aan, terwijl het uiterste puntje van zijn staart traag op en neer ging. Toen ik dichter bij kwam sprong het schuw op en sloop de hut in. Ik begreep dat het dier naar zijn jonge meesteres ging en volgde het zoo snel mogelijk.

Het intérieur der hut was donker en door een bamboe-schot in tweeën gedeeld; door een opening in de afscheiding verdween de panter. Groot was mijn verbazing, toen ik in het andere gedeelte voor een grooten kuil stond, waarboven een brandende lantaarn hing. De kuil was ruim een manslengte diep en de wanden waren met planken tegen verzakking gestut. De verlichting was erg zwak en in het donkerste gedeelte stond een zeer groot vat, dat van boven met een ijzeren traliewerk was afgesloten. De panter wreef voortdurend met zijn rug tegen het vat....

„Mirjam!"

Uit het vat klonk een gilletje en toen in het Engelsch „Pas op voor Puntjabal, Nassam en den python."

OM DE ZILVEREN H.A.V.-MEDAILLE.

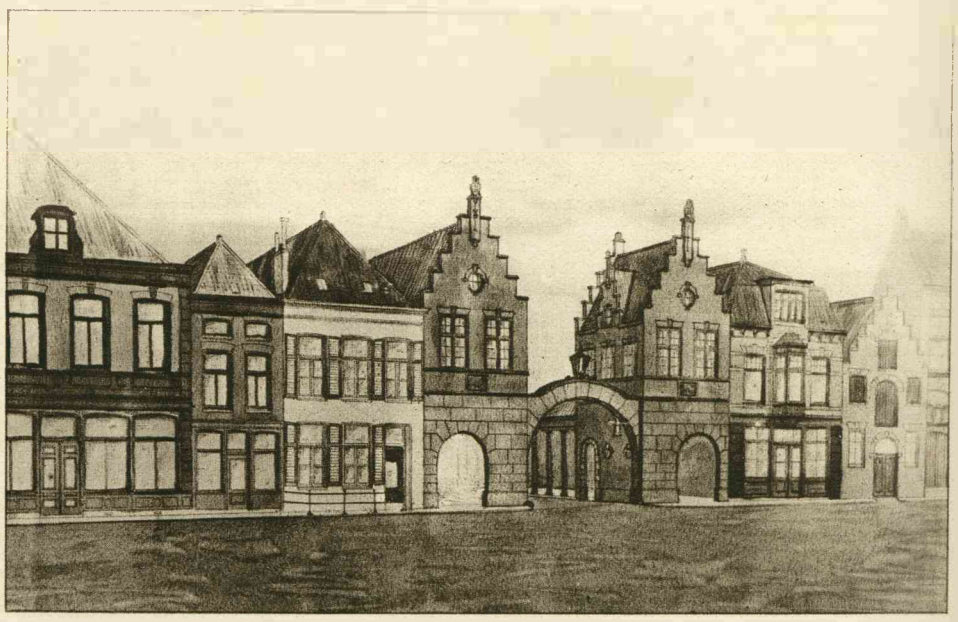
Zondag 20 Februari had de eerste der drie tochten van 40, 50, 60 K.M. om de H.A.V.-medaille plaats. Er werd afgemarcheerd van Houtrust; de marsch ging over Loosduinen, Monster, Poeldijk, Wateringen, Delft, Rijswijk, naar den Haag terug. Door 148 personen werd aan den tocht deelgenomen. Op het terrein waren eenige dokters aanwezig, die het gewicht en de maat der loopers vóór het vertrek en bij de terugkomst opnamen. Verscheidene militaire en burger-autoriteiten hadden van hun belangstelling voor dezen tocht, die weder een groot succes had, doen blijken. — Onze foto geeft een groep der deelnemers. (*foto Hijmans*).

EEN 25-JARIG SPORTJUBILEUM.

Den 15en Februari vierde de heer A. Kok te 's-Gravenhage zijn 25-jarig sportjubileum. In de sportwereld is de jubilaris een zeer geacht en bemind persoon. Met hardloopen, worstelen, gewichtheffen, zwemmen en boksen wist hij vele 1e en 2e prijzen te behalen, terwijl hij thans — hij is 42 jaar — zich met veel succes oefent in touwtrekken. (*foto Hijmans.*)

DE WAAGPLEIN-KWESTIE TE ALKMAAR.

Het bekende Waagplein te Alkmaar, bekend in en buiten Europa, moet door een breede straat verbonden worden met het Hofplein, aangezien het verkeer dit eischt. Het gevolg ervan kan zijn een zestien meter breede straat met blinde muren, waardoor het pleintje uit een aesthetisch oogpunt onherstelbaar geruïneerd zou worden. Om dit te voorkomen heeft een raadslid, architect, ruim twee jaar geleden een plan ingediend, dat in handen is gesteld van B. & W, om praeadvies. Door den heer G. T. M. van den Bosch, eveneens lid van den Alkmaarschen raad, is nu den Raad een idee aan de hand gedaan, waarvan hij een schetsteekeningetje heeft gemaakt dat hij onderworpen heeft aan het oordeel van bekende architecten, die het plan aanvaarden. Op herhaald en dringend verzoek van den heer Bosch is dit idee nu door den gemeente-architect, den heer G. Looman, in teekening gebracht waardoor een zeer mooi bouwplan is ontworpen, dat de ontsiering niet alleen voorkomt, maar zelfs de schoonheid bevordert. Nu stellen B. & W. echter voor om voorloopig die straat te maken en dan later, als de tijdsomstandigheden gunstiger zijn, met andere plannen te komen. De heer Bosch heeft in antwoord daarop het voorstel gedaan, het plan Looman te aanvaarden, dat zijn gedachten weergeeft. — Wij vonden de kwestie belangrijk genoeg om er in ons blad eens de aandacht op te vestigen. De foto links geeft het mooie pleintje weer. Het gedeelte tusschen de kruisjes zal, gaat het voorstel van B. en W. door, moeten verdwijnen voor een straat met blinde muren. Volgens de teekening van den heer Looman echter zal deze ruimte worden benut om er een tweetal oud-Hollandsche kantoorgebouwen te zetten, terwijl de verbinding dan door een poort zou worden tot stand gebracht. De rechter afbeelding is de reproductie naar een aquarel, die vrij goed weergeeft, wat het gevolg zal wezen, als het voorstel Bosch-Looman wordt aangenomen. (*foto's Blokker*).